

Els figuerencs de més edat deuen recordar més d'un o de dos advocats Junyer, ja que aquesta nissaga de lletrats s'inicià fa quatre generacions en la figura del besavi del nostre protagonista, i té com a representants actuals en Josep M. i la seva germana Montse. Per aquest motiu i pel fet de formar part del Col·legi d'Advocats de Figueres, la situació judicial d'aquesta població no amaga secrets per a ell.

La capital de l'Alt Empordà té uns 33.000 habitants i 6 jutjats. "El partit judicial de Figueres és molt ampli perquè agafa molta costa: va des de Portbou fins a l'Escalada, de manera que inclou, entre d'altres, Roses, Empuriabrava, Llançà i la frontera. Per aquesta raó hi ha possiblement més assumptes penals a Figueres que a Girona i el Ministeri de Justícia ens ha concedit que els jutges de Figueres tinguin categoria de magistrat." Quant als despatxos d'advocats, "aquí a Figueres i fins i tot a Girona es troben despatxos unipersonals o de dues o tres persones, però difícilment de més, i això té una repercussió en el tipus de client: no treballem amb grans empreses perquè prefereixen bufets grans on els puguin assessorar en diferents branques del dret, no només en apartats específics." A vegades, però, el client opta per anar a la Ciutat Comtal: "Hi ha la mentalitat, sobretot en els àmbits de la medicina i l'advocacia, que si un baixa a Barcelona li solucionaran el problema molt millor que a Figueres o a Girona. És cert que lletrats amb una especialitat molt concreta només poden instal·lar-se a una ciutat gran perquè a les petites els arribaria un assumpte cada molts anys, així que per alguns temes és raonable que es vagi a Barcelona, però per molts altres, no, i un exemple són les separacions."

Continuant amb el tema de Figueres ens explica: "En una ciutat petita com Figueres és fàcil coincidir en un lloc públic amb el client i l'advocat de la part contrària. Intentes no exterioritzar massa la teva amistat davant del client per evitar errònies susceptibilitats, perquè pot passar que aquell advocat sigui íntim amic teu i alhora rival en un ple." Però els figuerencs saben que "en una població petita coneixes molta gent i, per tant, també els altres lletrats. Això fa que normalment no s'arribi a crear aquesta susceptibilitat. Potser aquesta resultaria més accentuada en una ciutat gran com Barcelona, si es donés aquest fet."

La proximitat amb la frontera podria afavorir la lliure circulació d'advocats i de clients: "Pots tenir clients de l'altra banda de la frontera però és bastant difícil perquè les nostres lleis i procediments són diferents dels de França i nosaltres treballem en base a les lleis i als jutjats d'aquí. Tot i estar oberta la lliure circulació, per aquesta zona tampoc no hi ha cap advocat estranger que exerceixi."

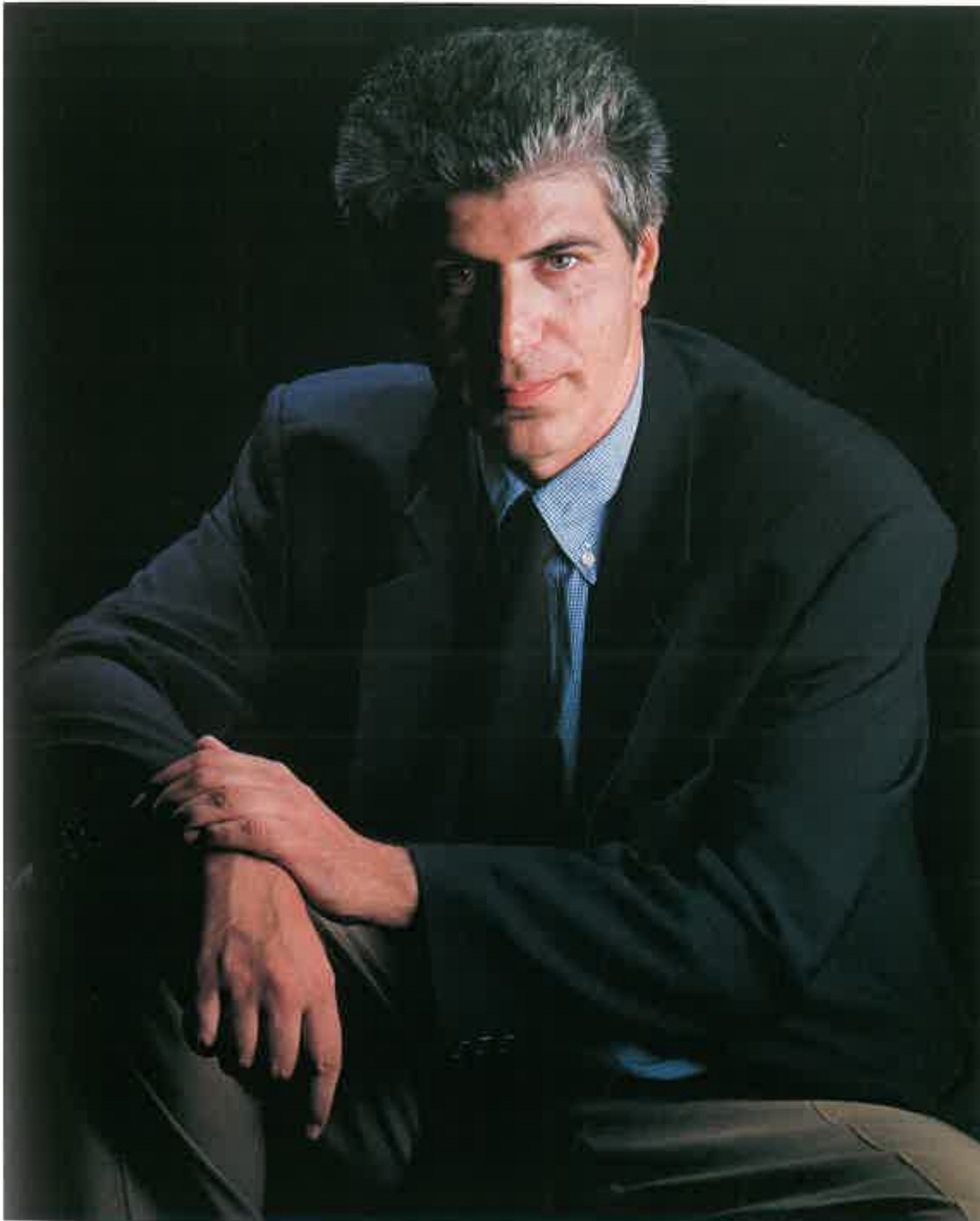
Endinsem-nos en la tasca que desenvolupa el Col·legi d'Advocats de Figueres: "A part del treball corporatiu, portem una escola de pràctica jurídica que funciona per als nous llicenciats, organitzem cursos i mirem de resoldre problemes interns entre advocats o clients i advocats." Un d'aquests problemes interns és l'intrusisme professional: "És un tema que s'està discutint bastant a nivell de Col·legi d'Advocats. En molts assumptes que abans només podien tocar advocats ara hi entren graduats socials, assessors d'empreses, notaries i d'altres. En els últims congressos s'ha intentat definir els límits de la professió i posar murs perquè no se'ns mengin altres professionals. Seguint

aquesta línia s'està discutint si és viable l'existència de despatxos multidisciplinars que un advocat pugui compartir amb professionals d'altres branques com arquitectes i economistes." Un altre tema de pes és l'ajuda als acabats de llicenciar: "És molt difícil que el qui acaba la carrera pugui obrir un despatx i afrontar la realitat del dia a dia, perquè els coneixements teòrics que estudies no són els coneixements pràctics que necessitaràs. Bé et caldrà una passantia, bé una escola de pràctica jurídica." De manera que el Col·legi ha creat un d'aquests centres: "Cal que aquesta escola sigui de debò pràctica i no una repetició d'allò que t'han ensenyat a la facultat. Aquí s'ha d'aprendre la problemàtica del dia a dia, com enfocar els assumptes i tota mena de temes relacionats amb l'exercici quotidià de l'advocacia."

Pel despatx d'en Josep M. passen, sobretot, clients de dos tipus: companyies d'assegurances i particulars. "Treballar força amb asseguradores garanteix un volum de treball bastant gran i fix. Les persones particulars, en canvi, vénen per un problema concret. Potser passats dos o tres anys tornen per un altre assumpte; o potser no els veig més perquè no tenen més problemes jurídics."

Per tant és una mica coneixedor del funcionament d'aquestes empreses i ens l'explica: "Hi ha hagut un canvi radical en el camp de les assegurances respecte a deu anys enrere. Llavors un simple copet entre dos cotxes sense causar lesionats podia anar a judici i trigar anys a resoldre's; actualment les companyies tenen convenis entre elles i moltíssimes coses ja no arriben a l'àmbit jurídic, on només entren temes de lesions i temes materials en què no queda massa clara la culpabilitat. Si les coses continuessin com abans, amb la gran quantitat de cotxes i d'accidents que hi ha ara, això seria un caos." Afegeix que "un motiu del col·lapse dels jutjats té relació amb el volum d'assumptes en què les companyies d'assegurances i els bancs són parts. Si s'eliminessin les qüestions de circulació i d'hipoteques, els jutjats s'estalviarien com a mínim un 30 per cent de la feina que tenen en aquests moments." Si la política de les companyies d'assegurances ha variat és degut al fet que "es volen contenir els costos i, si un tema ha d'anar a judici i s'allarga, les despeses de la companyia asseguradora augmenten donat que, a més de la indemnització, poden haver de pagar uns interessos força elevats." I explica que segons la llei actual, "quan passen dos anys de l'accident, els interessos que ha de rebre l'afectat -a banda de la indemnització- augmenten en un 20 per cent anual i les despeses de la companyia asseguradora pugen tant que en moltes ocasions resulta preferible intentar pactar."

Quins criteris regeixen la tasca d'un professional com en Josep M. Junyer? "La deontologia professional que tots els advocats coneixem, un bon servei al client i la màxima equitat possible." A la pràctica "un advocat ha d'anar a defensar els interessos del client i, si pot obtenir una defensa superior a la que seria equitativa, tampoc no hi ha de renunciar." Tot acabant ens interessem per saber si els figuerencs tindran més advocats Junyer en properes generacions, però encara és massa d'hora per contestar aquesta pregunta. Si així fos, segur que en Josep M. seria un bon mestre per a les seves filles igual que el seu pare, Joan Junyer, ho va ser d'ell.

“És molt difícil que el qui acaba la carrera pugui obrir un despatx i afrontar la realitat del dia a dia, perquè els coneixements teòrics que estudies no són els coneixements pràctics que necessitaràs”

Josep M. Junyer - Figueres (Alt Empordà)